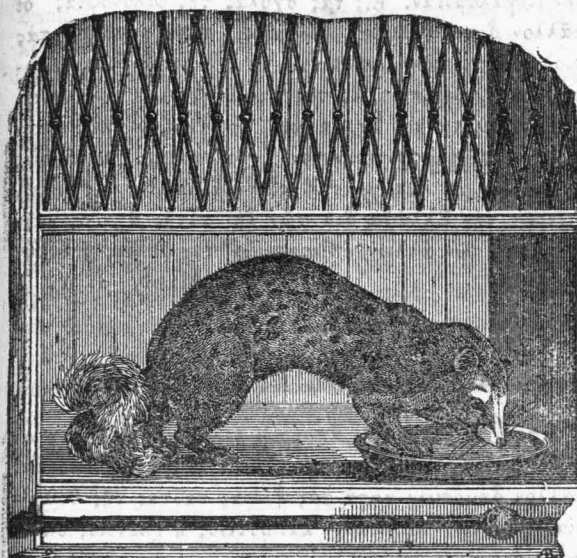

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΑΙΛΟΥΡΙΣ Η ΒΑΡΒΑΡΙΚΗ.

(GENETTA AFFRA).

Ἡ τάξις τῶν ἰδίως κρεωφάγων ζῴων ἄτινα μετὰ πολλῶν ἄλλων σπονδυλωτῶν ζῴων ὑπάγονται κοινῇ εἰς τὴν ὀμοταξίαν τῶν μαστοπόρων, διαίρεται εἰς δύο τμήματα, τὰ Πελματοβατοῦντα καὶ τὰ Δακτυλοβατοῦντα. Ἐκ τούτων τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὰς Ἄρκτους, τὰς Ἰκτίδας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰς Βιβεριδας, εἰς τὰς ὁποίας καθυπάγεται τὸ γένος τῶν Αἰλουρίδων, ἢ Αἰλουροϊκτίδων (genettes).

Αἱ Αἰλουροϊκτίδες ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὰς Βιβεριδας μετὰ τῶν ὁποίων κατατάττει αὐτὰς ὁ Κυβιέρος ὡς γένος δευτεροῦτον· ἀλλ' ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀντὶ νὰ μὲν στρογγύλη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, συσπλομένη προσαποκτᾷ σχῆμα ἑλλειψοειδές, οἱ ὄνυχες ἀναστέλλονται καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ τῶν δακτύλων καθὼς εἰς τὰς κοινὰς γαλάς, καὶ φέρουσι ἀντὶ θύλακος, κολυμᾷ τι κατὰ τὴν ἑδραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπορρέει ὑγρὸν τι ἔχον ὀσμὴν ἐπαισθητὴν μὲν ἀλλ' ἀσθενῆ. Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι σκέλη βραχυτάτα, οὐραν' ἐπιμήκη ἧτις φέρει ἐπτά ἢ ὀκτὼ δακτυλίους ἐναλλάξ μαύρους καὶ λευκοὺς, εἰς κοιλιδωτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς ῥάχews ἔχουν εἰδὸς τι χαίτης, ἧτις σχηματίζει μελαιναν γραμμὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς οὐρᾶς. Βεβαίονουσιν ὅτι τὸ γένος τοῦτο τῶν ζῴων κατοικεῖ πάντοτε τόπους ὑγροὺς κατὰ μῆκος τῶν ποταμῶν, καὶ οὐδέποτε ὄρη ἢ τόπους ἀνύδρους. Τὸ τρίχωμα τῆς Αἰλουρίδος εἶναι μαλακόν, ὑπόδοφαιον, στιλπνόν, καὶ φέρει διακριτικὰς ἐπὶ τὰ πλάγια τοῦ σώματος κηλίδας μελαίνας καὶ στρογγύλας, αἱ ὁποῖαι πρὸς τὸ μέρος τῆς ῥάχews συνεννοῦνται, σχηματίζουσαι μελαίνας γραμμάς αἵτινες ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματος. Τὸ δέρμα ταύτης κάμνει ἐλαφρὰν καὶ ὠραίαν σισύραν ἧτις πρὸ τινος καιροῦ ἦτον ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Κυρίαῖς πρὸς κατασκευὴν, περιχειρίδων (manchons). Εἰς τινὰ μέρη μεταχειρίζονται τὰς Αἰλουρίδας ἀντὶ τῶν γαλῶν

πρὸς καταδίωξιν τῶν κατοικιδίων μυῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ γένους τούτου εἰδῶν ἀναφέρομεν μόνον τὰ ἀκόλουθα δύο.

Αἰλουρίς ἡ κοινῇ ἔχει τρίχρωμα φαῖον, με κηλίδας αἰθὰς ἢ μελαίνας, καὶ εὐρίσκεται ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Γαλλίας μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. Τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι νυκτόβιον, διαμένει παρὰ τοὺς ῥυάκας, καὶ θηρεύεται διὰ τὴν σισύραν του.

Αἰλουρίς ἡ βαρβαρικῇ, τὴν ὁποίαν παριστᾷ ἡ ἐπισυναπομένη εἰκὼν, ἔχει τὸ μὲν χρῶμα κιτρινοφαῖον, τὸ δὲ μέτωπον λευκόν, καὶ τὸν ἀνθρεῶνα μελανά· φέρει δὲ ἐπὶ μὲν τῆς ῥάχews μίαν ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων τοῦ σώματος μερῶν πέντε γραμμάς κηλιδωτάς.

Ἄπαντα ἐν γένει τὰ εἶδη τῆς Αἰλουροϊκτίδος, κατοικοῦν τὸν ἀρχαῖον κόσμον, τὴν Ἀφρικὴν καὶ καθ' ἕξοχὴν τὴν Ἀσίαν. T. E. Δ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ.

Πολλοὶ τῶν νουνεχεστέρων τῆς ἀρχαίας ἱστορίας συγγραφέων ἠθέλησαν πολλάκις νὰ ταπεινώσωσι τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι τῆς Ῥωμαϊκῆς. Ἄς μάθωσιν ὅμως ὅτι ἡ ἱστορία αὐτῶν οὐδ' ἐλαμπρύνθη οὐδ' ἀπέβη σεβαστῇ, ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῶν ἐγκωμίων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες τὴν συνέγραψαν. Δύναται τις νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αἱ πράξεις τοῦ ἔθνους τούτου ἀνυψοῦνται ἐπέκεινα πάσης ἀνθρωπίνου δυνάμεως; Βλέπει τις κάποτε ὄλον λαὸν ἐπίσης μεγαλόψυχον ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐπίσης δίκαιον ὡς ὁ Ἀριστείδης. Ὁ Σαλλούστιος αὐτὸς ἤθελεν ἀρνηθῆ ὅτι ὁ Μαραθῶν, αἱ Θερμοπύλαι, ἡ Σλαμίς, αἱ Πλαταιαὶ, ἡ Μυκάλη, ἡ ἀποχώρησις τῶν Μυρῶν καὶ τόση ἄλλη πληθὺς ἔργων ἡρωϊκῶν, ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεσθέντων, διαρκούντων τῶν ἐμφυλίων αὐτῆς πολέμων, δὲν κείνται ὑπεράνω παντὸς ἐπαίνου ἱστορικοῦ, δι' οὗ οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν τὰ ἐξέθεσαν; Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἐνίκησαν τοὺς Ἕλληνας εἰμὴ διὰ τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν. Ἀλλὰ τίς ἡ τύχη τῶν κατακτητῶν τούτων, ἀν ἀντὶ νὰ πολεμῶσι τὴν Ἑλλάδα ἀσθενῆ, καὶ ὑπὸ τῶν παθῶν, τῶν ἐμφυλίων διαιρέσεων καὶ ταραχῶν διεσθαρμένῃν, ἀπῆντων ἐν αὐτῇ τοὺς στρατηγούς, τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πολίτας ἐκείνους, τοὺς ἄλλοτε κατὰ τῆς τυραννίας τοσάκις θριαμβεύσαντας; Ἡ ἀνδρεία τότε θὰ ἐπήρχετο κατὰ τῆς ἀνδρείας, ἡ στρατιωτικὴ ἐμπειρία κατὰ τῆς στρατιωτικῆς, ἐμπειρίας ἢ ἐγκράτεια κατὰ τῆς ἐγκρατείας, τὰ φῶτα κατὰ τῶν φῶτων, ὁ ἔρωσ τῆς ἐλευθερίας, τῆς δόξης καὶ τῆς πατρίδος, κατὰ τοῦ ἔρωτος τῆς ἐλευθερίας τῆς δόξης καὶ τῆς πατρίδος.

Ἐπαίνος ἴδιος τοῦ ὁποίου ἀξία εἶναι μόνη ἡ Ἑλλάς, εἶναι ὅτι παρήγαγε τοὺς μεγαλητέρους ἀνδρας τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία δὲν θέλει παύσει νὰ μνημονεύῃ τὰ περικλεῆ ὀνόματα. Δὲν ἐξαιρῶ τοῦ ἐπαίνου τούτου τὴν Ῥωμαϊκὴν δημοκρατίαν, ἡ κυβέρνησις τῆς ὁποίας ἦν τοσοῦτον κατάλληλος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευμάτων, πρὸς ἀνάδειξιν τῆς μεγαλοφυΐας, τὴν ὁποίαν καὶ καθ' ἑκάστην ἀνεδείκνυε. Καὶ ὅμως τίνε